యాత్ర

సెప్టెంబరు చివరివారం.

తెల్లవారుఝాము నించే కురవడం మొదలెట్టింది వర్షం.

ఉదయం ఆరుగంటలకి నాంపల్లి స్టేషన్లో కొచ్చిన అరవింద్ అయిదో నెంబర్ ప్లాట్‌ఫారమ్మీద ఆగున్న ఈస్ట్ కోస్ట్ ఎక్కేడు. సైడ్‌లోయర్ బెర్త్ కింద సూట్‌కేసూ ఎయిర్ బేగూ సర్దుకుని సీటు వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. రెండ్రోజుల క్రితమే అతని భార్య ప్రమీలారాణితో విడాకులు తీసుకున్నాడు. ఆమె శీలం మంచిది కాదని తెల్సి మంచి లాయర్ని పెట్టుకుని చాలాకాలం పోరాడి చివరికి నెగ్గిన తను కొన్నాళ్ళు విశ్రాంతి తీసుకోడానికి కలకత్తా అవతల ఫ్రెండ్ చక్రపాణి వుంటున్న మెచెడా అనే వూరెళ్తున్నాడు.

అక్కడక్కడా జనంతో సైలెంట్‌గా వున్న ఆ కంపార్ట్‌మెంట్‌లో ఉన్నట్టుండి పెద్ద కేకలు. ఏంటా అని చూస్తే ఏభై ఏళ్ళుంటాయతనికి, పొడుగ్గా కావిడి బద్దలా వున్నాడు. ట్రాలీ సూట్‌కేస్ లాక్కొస్తూ వెనకాలే ఇంకో పెట్టి మోసుకొస్తున్న భార్య దమయంతినీ పొడుగాటి ఇనప్పెట్టిని మోసుకొస్తున్న ఇద్దరు కొడుకుల్నీ రంధ్రండని అరుస్తుంటే ఆ పన్నెండు, పదిహేనేళ్ళ కుర్రాళ్ళు శంకూగాడూ వెంకూగాడూ తండ్రని కూడా చూడకుండా తెగ తిట్టేసుకుంటున్నారు భూషణ్‌రావుని.

వాళ్ళ సీట్లు అరవింద్ దగ్గర్లోనే వచ్చాయి.

అరుస్తా కరుస్తా అందర్నీ తెగ కంగారు పెట్టేస్తున్న అతని పేరు భూషణ్‌రావు. రైల్వేలో పని చేసాడు. అతని ఫేమిలీ మొత్తానికి పాసుంది. అదట్టుకుని ఆల్మోస్ట్ ఇండియా అంతా తిరిగేశాడు. ఇప్పుడు కాశీ బయల్దేరేడు. అరవింద్ ఏమీ అడక్కపోయినా చెప్పుకుంటా పోతున్నాడు భూషణ్‌రావు.

ఆరూ ఏభై అయ్యింది. బయల్దేరిన ఈస్ట్‌కోస్టు ఏడూ పది నిమిషాలకి సికింద్రాబాదులో ఆగిందో లేదో ముప్ఫై ఏళ్ళ ఆడమనిషి తుఫానులాగ దూసుకొచ్చేసింది... ఆమె వెనక ఇంకా చాలామంది జనం ఎక్కుతున్నారు. వాళ్ళ నొదిలేసి ఆ ఆడమనిషి విషయానికొస్తే భ్రమర అంట పేరు. భర్తకి కలకత్తాలో వున్న చౌరంగీ ప్రాంతంలో ఉద్యోగవట. తనకి ఈ హైదరాబాదులో పంజాగుట్ట దగ్గరున్న సైబర్‌టెక్ అనే ప్రైవేటు కంపెనీలో ఉద్యోగవంట. నెలకోసారి భర్త దగ్గరకెళ్ళాలంట అంటా భూషన్‌రావుతో “ఎందుకని అడగరేం?” అంది.

“అడగను” అన్నాడు భూషణ్‌రావు.

“ఎందుకో?”

“నువ్వే చెప్తావు కాబట్టి.”

ఏడిసేవ్‌లే అన్నట్టు నవ్వేసి “సరే వినండయితే. నెలకోసారెళ్ళి ఆ మనిషిని చెక్ చేసుకోలేదనుకోండి... అక్కడ ఏ బెంగాలి మనిషినన్నా మరిగితే?” అంది భ్రమర.

ఏడూ ఇరవై దాటాకా కదిలింది రైలు.

భ్రమరా భూషణ్‌రావు కబుర్లతో కంపార్ట్‌మెంటంతా ఒకటే సందడిగా ఉంది. రైలింకా భువనగిరి దాటలేదు. ఆ కాసేపటిలోనే భూషణ్‌రావు బావా, అతని భార్య దమయంతి అక్కా అయిపోయేరు భ్రమరకి. వాళ్ళ మగపిల్లలిద్దరూ తనకేదో ఎదురుచెప్పేరని ఒకడి డిప్ప మీదేసి ఇంకోడికి శొంఠిపిక్కలు పెట్టేసింది.

పదిగంటలకి వరంగల్‌లో ఆగగానే డాక్టర్ వెంకటరమణ అనే ఏభై ఏళ్ళ బ్రహ్మచారి ఎక్కేడు. ఆయన ఇన్నాళ్ళు గల్ఫ్‌లో ఉన్నాడంట. ఇసక తప్ప పచ్చదనమే ఉండదంట అక్కడ. ఇప్పుడిండియా కొస్తే ఒకటే పచ్చదనమంట. ఇక్కడ ఏ పచ్చని పొదు చూసినా తనకి ఆశ్చర్యంగానే ఉంటుందంట. రవీంద్రనాథ్ టాగూర్ శాంతినికేతన్ చూడ్డానికెళ్తున్నాడంట... అతను భ్రమరనే అదోలా చూస్తుంటే ఏంటలా చూస్తున్నారని అడిగేసింది. దాంతో, కంగారు పడిపోయి పక్కకి తిరిగితే నవ్విన భూషణ్‌రావు స్వరం కాస్త తగ్గించి “అరగంట క్రితం నన్ను ఈ టైపులోనే అడిగింది. ఇది పిల్లగాదు ఫిరంగి” అన్నాడు.

మెహబూబాబాద్‌లో ఆగగానే కాల్చిన వేరుశనక్కాయలూ, మసాళా బఠాణీలూ, వేడి వేడి సమోసాలు అమ్మే జనంతో సందడి పెరిగిపోయింది. అమ్మేవాళ్ళలో ఆడాళ్ళే ఎక్కువగా వున్నారు. ఎవరొస్తే వాళ్ళ దగ్గర అన్నీ కొనేస్తూ తను తినడమే గాకండా చుట్టూ వున్న అందరికీ కొనిపెడ్తున్నాడు. కిటికీలోంచి ఏం చూస్తున్నా 'ఆహా' అని మురిసిపోతూ "ఆహా ఏమి టేస్టు. ఈ రుచుల గురించి ఈ రాత్రి నా డైరీలో రాసేసుకోవాలి" అంటున్నాడు వెంకటరమణ.

జేబులోంచి పర్స్ తియ్యని భూషణ్‌రావు వెంకటరమణ మీద వాలిపోయేడు. ఆ కబురూ ఈ కబురు చెబుతా పెట్లో కొస్తున్నవన్నీ ఆ వెంకటరమణతోనే కొనిపించేస్తున్నాడు.

భూషణ్‌రావుతో చనువు పెరిగిన వెంకటరమణ "ఈ ప్రపంచంలో మీకు బాగా ఇష్టమైన మనిషెవరు?" అన్నాడు.

"నా భార్య" అన్నాడు.

"ఎందుకు" అడిగేడు వెంకటరమణ.

"నన్ను అబ్బరంగా చూసుకుంటది. సుబ్బరంగా వండిపెడద్ది. తను ఒట్టి నీళ్ళతో చారు కాసినా అది అమృతమే. చాలా గొప్ప రుచి..." అన్నాడు భూషణ్‌రావు.

"కాశీ వెళ్తే.. అక్కడ మనకిష్టమైనది ఒకటి వదిలెయ్యాలి గదా మీరక్కడ... ఏం వదిలేస్తారు?" అడిగేడు వెంకటరమణ.

"మా ఆవిడ్ని" చెప్పేడు భూషణ్‌రావు.

"మీ ఆవిడ్ని కాశీలో వదిలెయ్యడమెందుకూ నేను బ్రహ్మచారిగాడ్ని. నా బెర్తు మీద వదిలెయ్యొచ్చు గదా?" అన్న వెంకటరమణ గూబమీద బుడగ పేలినంత పెద్ద సౌండొచ్చేలాగ ఒకటేసింది భ్రమర.

ఫూల్ అయిపోయిన వెంకటరమణకేం మాటాడాలో తెలీక "ఏదో కామెడీ కన్నాన్లే సిగరెట్ కాల్చుకొస్తా" అంటా ఫుట్‌బోర్డు వేపెళ్ళిపోయేడు.

బండి విజయవాడ వచ్చేసరికి ఒంటిగంటన్నర దాటింది. గాలివాటం బాగా పెరిగింది. వర్షం కురుస్తానే వుంది. ఎవరెవరో ఎక్కుతున్నారు. వాళ్ళతో పాటు కనకదుర్గ గుడిలో పూజార్ల ఫేమిలీల్లో ఒకడైన చక్రవర్తి అనే పూజారిగారు కూడా ఎక్కేడు. ఖరగ్‌పూర్‌లో వాళ్ళబ్బాయి వుంటున్నాడంట.

*

వర్షం కంటే గాలి బాగా పెరుగుతుంది. రకరకాల స్టేషన్లు దాటుకుంటా మధ్యాహ్నం మూడున్నర ప్రాంతాల్లో నిడదవోలులో ఆగిన బండ్లోకి అయోధ్య రామాచార్యులుగారనే డబ్బై ఏళ్ళ ముసలాయన్ని చెరో రెక్కా పట్టుకుని ఇద్దరు యువకులు, లోపలి కెక్కిస్తున్నారు. వాళ్ళ వెనకాలే శారద.

ఆ యువకుల్లో ఒకతని పేరు నరేషట, రెండో వాడిపేరు సూరిబాబు. వాళ్ళిద్దరూ అయోధ్య రామా చార్యులు గారి పెద్దకొడుకు బిడ్డలంట. ఇక శారద ఆయన ఆఖరి కొడుకు రామాచారి భార్యంట. ఆ రామాచారి ఈమధ్యే పోయేడంట.

ఒకపక్క భూషణ్‌రావూ ఇంకోపక్క వెంకటరమణా పోటీపడి మరీ చూస్తున్నారు శారదని. పలకరించే ప్రయత్నాలు కూడా చేస్తున్నారు.

వాళ్ళనలా చూసిన భ్రమర "ఈ వయసుల్లో మీకీ పని అవసరమంటారా" అనేసరికి కంగారు పడిపోయేరు.

తాడేపల్లిగూడెంలో కొన్న సొసైటీ పాలకోవా బిళ్ళలు రెండు శారద కిస్తూ "తీసుకోండి బావుంటాయి" అంది భ్రమర.

నవ్విన శారద వద్దంది.

"నాకెట్టొచ్చు గదా?'' అన్నాడు భూషన్రావు.

"ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ పెట్టనుగానీ ఇందాక ఏవన్నావ్... మీ ఆవిడ్ని కాశీలో వదిలేస్తావా?''

"ఇంకా మర్చిపోలేదా'' అంటా వెంకటరమణతో పాటెళ్ళిపోయేడు భూషణ్‌రావు.

ముసలి అయోధ్యరామాచారిగారిని బాత్‌రూమ్‌కి తీసుకెళ్ళి తీసుకొస్తున్నాడు సూరిబాబు. ఎందుకలా అస్తమానూ బాత్రూమ్‌కి తీసుకెళ్ళి తీసుకొస్తున్నారు అనడిగితే ఆయనకి ప్రోస్టైటిస్ అనే వ్యాధి కారణంగా యూరిన్ రిలీజ్ ప్రోబ్లమ్ వుందని చెప్పేరు అరవింద్‌కి .

"ఆపరేషన్ చేయించొచ్చు కదా?'' అని అరవింద్ అడిగితే, "ఈ వయసులో కుదరదన్నారు డాక్టర్లు" అని చెప్పాడు నరేష్.

రైలు అన్నవరం దాటుతుంటే ఆ వర్షంలోనే దూరంగా కనిపిస్తున్న దేవుడి కొండమీద లైట్లు చూస్తా కళ్ళు మూసుకుని దణ్ణంపెట్టుకుంటున్న శారదని చూశాడు అరవింద్.

మధ్యమధ్యలో ఆగుతా అనకాపల్లి దాటేక వచ్చే దువ్వాడ అనే చిన్నస్టేషన్లో ఆగిపోయింది రైలు. ఏదో బండి క్రాసవ్వాలంట, కదల్డానికి టైము పడ్డదంట. అది విని పరుగెట్టుకొచ్చిన భూషణ్‌రావు ఆ ముక్క భార్య దమయంతికి చెప్పాడు.

వెంటనే వాళ్ళ శంకూగాడూ వెంకూగాడు ఆ రేకు పెట్టిని దించి ప్లాట్‌ఫారం మీదకి తీసుకెళ్ళి మూత విప్పారు. లోపల స్టౌ, వంట సామాన్లూ, పప్పులూ, ఉప్పులూ, బియ్యం ఉన్నాయి. స్టౌకి గాలికొట్టేడు భూషణ్‌రావు. ఆల్రెడీ కలిపి ముద్దలు చేసి ఉన్న చపాతీ పిండిని వత్తి తల్లి కిస్తుంటే అర్జంటుగా డజను చపాతీలూ కాల్చేసి స్టౌ ఆర్పేసింది. అది చూసిన అరవింద్ 'మొబైల్ కిచెన్ బానే ఉందే' అని నవ్వుకున్నాడు.

గ్రీన్ సిగ్నల్ పడింది.

ఏమాత్రం కంగారుపడని కుర్రాళ్ళు అన్నీ రేకుపెట్టెలో సర్దేసి కంపార్ట్‌మెంట్లోకి పట్టుకుపోతుంటే చిత్రంగా చూస్తున్నాడు అరవింద్.

రైలు కదిలింది.

వేడివేడి చపాతీల్లో బంగాళాదుంప కుర్మా వేసుకుని కడుపునిండా తింటుంది భూషణ్‌రావు కుటుంబం. ఇటుపక్క ఒన్ అండ్ హాఫ్ లీటర్ కోకోకోలా బాటిల్లో ఓల్డ్ కేస్క్ రమ్ కలుపుకుని కొంచెం కొంచెం చప్పరించడం, దొంగతనంగా శారదని చూడ్డం మొదలెట్టిన డాక్టర్ వెంకటరమణ మధ్యమధ్యలో "ఆహా ఏమి టేస్టు?" అంటున్నాడు.

వాల్తేరులో చాలామంది ఎక్కేరు.

శారద ముసలాయనకి మాత్రలెయ్యడానికి లేస్తే ఆ సీట్లోకొచ్చి కూర్చున్న నరేష్ చెప్పడం మొదలెట్టాడు అరవింద్‌కి. వాళ్ళ తాతయ్య అయోధ్య రామాచార్యులుగారికి చనిపోయిన వాళ్ళ చిన్నాన్న హరినాథన్నా, వాళ్ళ పిన్ని శారదన్నా పంచప్రాణాలంట. ఆయన చివరి కోరిక ఒకటుందంట.

"ఏమిటి?" అన్నాడు అరవింద్.

"మా శారద పిన్నిని ఎవరన్నా యోగ్యుడికిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యాలంట. ఆ పెళ్ళి తను చూడాలంట. అంత వరకూ నన్ను తీసుకెళ్ళొద్దు అని ప్రతిరోజూ విశ్వేశ్వరుడికి ప్రార్ధన చేసుకుంటున్నాడు తాతయ్య." అదంతా విన్న డాక్టర్ వెంకటరమణ 'మనం మేరేజ్ చేసుకుంటే?' అని కొశ్చనేసుకుని, 'ఈ వయసులో ఎందుకూ ఐనా సెంకడ్సెందుకూ?' అనుకున్నాడు.

శారద వచ్చింది. ఆమెకి సీటిచ్చి వెళ్ళిపోయేడు నరేష్.

వాల్తేరు స్టేషన్లో కొనుక్కున్నవీ, ఇళ్ళ నించి తెచ్చుకున్నవీ తినేసిన జనం పక్కలు సర్దుకుంటున్నారు. రమ్ము తీసుకుంటున్న డాక్టర్ వెంకటరమణ కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ 'ఆహాహా ఈ అద్భుతమైన దృశ్యాన్ని ఈ రాత్రి నా డైరీలో రాసుకోవాలి' అంటుంటే ఏంటా అని బయటికి చూసింది భ్రమర.

చీకటీ, వర్షం తప్ప ఏం లేకపోయేసరికి తిట్టుకుంటూ వెంకటరమణ్ణి చూసి వెళ్లిపోయింది.

ఓ రెండు గంటలైంది.

చాలా వరస్ట్ టోన్‌తో *కురిసింది వానా నా గుండెలోనా నీ చూపులే జల్లుగా...* అని గొంతెత్తి పాడ్తున్నాడు వెంకటరమణ.

నిద్రోతున్న జనం ఉలిక్కిపడుతూ లేచిపోయారు. ఇద్దరైతే జడుసుకున్నారు కూడా. దూసుకుంటా వెంకటరమణ దగ్గర కొచ్చిన భ్రమర "అర్జంటుగా పాడ్డం ఆపు" అంది.

"ఆపకపోతే?"

"మెడ కొరికేస్తాను."

"బాగోలేదా?" అడిగేడు వెంకటరమణ.

"ఛీ ఛీ" అన్నాడు నిద్ర లేచిన భూషణ్‌రావు.

భ్రమర దగ్గరకి జరిగిన వెంకటరమణ "పోనీ *వానకాదు వానకాదూ వరదరాజా...* అనే ఓల్డ్ సినిమా సాంగు మూడున్నర శృతిలో పాడుకోనా?" అనేసరికి అతని చేతిలో కోలా బాటిల్ లాక్కుని బయట పారేసింది.

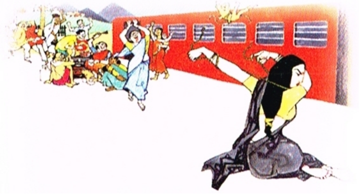

అది చూసిన పూజారి చక్రవర్తి "మంచిపని చేశావమ్మా" అనేసి రగ్గు కప్పేసుకున్నాడు.

"అసలు నేను సింగర్ని అవ్వబోయి డాక్టర్నయ్యేను తెల్సా భ్రమరా?"

"నీ సింగింగ్‌తో ఇంతమంది ప్రాణాలు బలి కోరబోయావు. డాక్టర్‌గా ఎంతమందిని పొట్టన బెట్టుకున్నావు?"

"ప్రొఫెషన్ సీక్రేటు చెప్పను" అన్నాడు వెంకటరమణ.

టైమవుతుంది. గాలి, వర్షం నీళ్ళు లోపలికొచ్చేస్తున్నాయి.

ఈస్ట్‌కోస్ట్ ఎక్స్‌ప్రెస్ రకరకాల స్టేషన్లు దాటుతుంది.

కంపార్ట్‌మెంట్లో జనమంతా నిద్రపోతున్నారు. మావగార్ని బాత్‌రూమ్‌కి తీసుకెళ్ళాలి గాబట్టి అరవింద్ ముందు సీట్లో కూర్చున్న శారద మట్టుకి పై బెర్త్కెక్కలేదు. నిద్రపట్టని భూషణ్‌రావు కప్పుకున్న పచ్చగళ్ళ దుప్పటి కన్నంలోంచి చూస్తున్నాడు శారదని.

మెలుకువగా ఉన్న అరవింద్ శారదనే చూస్తున్నాడు. ఆలోచిస్తున్నాడు. దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు శారద గురించి. 'మా శారద పిన్నిని ఎవరన్నా యోగ్యుడికిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యడం మా తాతయ్య చివరి కోరిక' అన్న నరేష్ మాటలు ఆ వర్షం రాత్రి మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తుకొస్తున్నాయి.

పాపం శారద అనుకుంటా ఆమెనే చూస్తూ చాలాసేపు ఆలోచించిన అరవింద్ ఒక నిర్ణయానికొచ్చాడు చివరికి.

మధ్యలో ఆగుతూ వెళ్తున్న బండి ఆంధ్రప్రదేశ్‌కి బోర్డరయిన ఇచ్ఛాపురం దాటి ఒరిస్సాలోకి ఎంటరవుతుంది.

అరవింద్ తనని చూస్తున్నాడని స్పష్టంగా గమనించిన శారద చీర చెంగు ముఖానికి అడ్డం పెట్టుకుంది.

ఒంటి గంటన్నర ప్రాంతాల్లో ఛత్రపూర్‌లో చాలాసేపు ఆగిపోయింది రైలు.

"ఏ స్టేషను శారద పిన్నీ" అంటా నిద్ర లేచిన నరేష్‌తో "టీ దొరుకుతుందేమో ట్రై చేద్దాం వస్తావా?" అన్నాడు అరవింద్.

"పదండి" అన్నాడు నరేష్.

దిగి ప్లాట్‌ఫారం మీద నడుస్తుంటే అదృష్టం, మోకాళ్ళ దాకా నిక్కరూ టీషర్టూ వేసుకుని నడుంకి ఎర్రటి గావంచా కట్టుకున్న ఆ ఒరియా మనిషి ఆ వర్షం రాత్రి కాసిచ్చిన టీ రుచి జన్మలో మర్చిపోలేనిది.

తాగి తిరిగొస్తుండగా నరేష్ భుజం మీద చెయ్యేసిన అరవింద్ "నీతో ఒక్క నిమిషం మాట్లాడాలి" అన్నాడు.

"చెప్పండి సార్" అన్నాడు నరేష్.

తుఫానులాగుంది. గాలి విసిరి విసిరి కొడ్తుంది. దూరంగా మెరుపులూ ఉరుములు.

"మీ శారద పిన్నిని నేను పెళ్లి చేసుకుంటాను" అన్నాడు.

ఆశ్చర్యపోతా చూసిన నరేష్‌తో ఇంకా చాలా మాటాడాడు అరవింద్.

ఇద్దరూ లోపలికొచ్చిన కాసేపటికి కదిలింది రైలు.

శారదని పడుకోమన్న నరేష్ అరగంట తర్వాత అయోధ్య రామాచారిని బాత్‌రూమ్‌కి తీసుకెళ్తూ అరవింద్ చెప్పిన మాటలు చెప్పి అతన్ని చూపించాడు.

వెనక్కొచ్చి అరవింద్ ముందు నిలబడ్డ ఆ ముసలాయన కన్నీళ్లతో నమస్కారం చేసేడు.

అంత పెద్దాయన ఈ అరవింద్‌కి నమస్కారం పెట్టడం చూసిన భ్రమర ఎందుకాయనలా చేశారని అడిగింది నరేష్‌ని.

జరిగింది చెప్పాడు నరేష్.

షాకయిపోయిన భ్రమర అరవింద్ దగ్గరకొచ్చి "కొన్ని గంటల్లోనే ఆ శారదక్కని పెళ్ళి చేసుకోడానికి నిర్ణయిం చేసుకున్నారు, సంపూర్ణ జీవితానికి సంబంధించిన సమస్య ఇది. ఈ డెసిషన్ ఇంత ఫాస్ట్‌గా ఎలా తీసేసుకున్నారు. వెనకాలేమైనా కారణముందా?'' అనడిగింది.

నవ్వేసిన అరవింద్ "లవ్ ఎట్ ఫస్ట్‌సైట్ అంటారు.అలా ప్రేమించిన కథలు కోకొల్లలు తెల్సుగదా?'' అన్నాడు.

"ఐతే?'' అంది భ్రమర.

"నా నిర్ణయం కూడా అలాంటిదే... పైగా చాలాసేపు ఆ శారదని చూసిన నాకు ఆమె కళ్ళల్లో ఎన్నో కథలూ దృశ్యాలూ కనిపించాయి'' అన్నాడు.

శారద దగ్గరకొచ్చి అడిగితే పీలగా నవ్వేసి "మావయ్యగారి చివరికోరిక తీర్చాలి అంతే" అంది.

ఆ అరవింద్ తనని కన్విన్స్ చేసేడుగానీ ఎందుకో సబబుగా తొయ్యలేదు భ్రమరకి.

*

మూడుగంటలు దాటింది టైము.

వర్షం గాలీ బాగా పెరిగిపోయాయి.

కుంటుతూ నడుస్తున్న రైలు కల్లిపడఘాట్ అనే ఆ చిన్ని స్టేషన్లో ఆగిపోయింది. పావుగంటా అరగంటా కాదు చాలా గంటలసేపు.

*

తెల్లవారింది.

కంపార్ట్‌మెంట్లలోంచి దిగుతున్న అందరూ ఏంటా అని ఎంక్వైరీ చేస్తే నెక్స్ట్ వచ్చే నిరాకర్‌పూర్ నించి ఖుర్దారోడ్ జంక్షన్ దాకా చాలాచోట్ల చాలా పట్టాలు కొట్టుకుపోయినియ్యంట. ట్రాక్ సరిచేస్తేగానీ రైళ్ళు నడవ్వంట. ఎన్ని రోజులు పడ్తుందో చెప్పలేరంట.

*

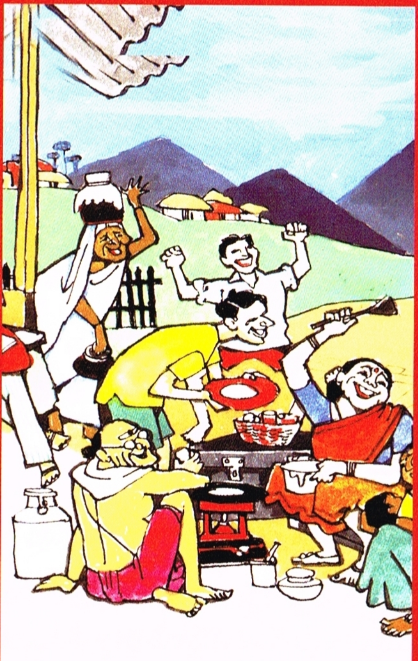

ఆ స్టేషన్లో ఏం దొరక్క చాలా అవస్థ పడ్తున్నారంతా. కొందరైతే అక్కడమ్ముతున్న పూరీ, పసుపు బాగా ఎక్కువేసేసి తొక్క తియ్యని బంగాళాదుంప కూరా చాలా రేటు పెట్టి కొనుక్కున్నా తిన్లేక అవస్థ పడ్తున్నారు. వాళ్ళని చూసిన దమయంతి "పాపం పెట్లో చాలామంది తెలుగువాళ్ళున్నారండీ" అంది.

"అవును పాపం తిండికి వాళ్ళు పడే అవస్థ చూస్తుంటే జాలేస్తుంది" వేదనతో అన్నాడు భూషణ్‌రావు.

భర్తలో ఈ మార్పు చూసి షాకైపోయింది దమయంతి.

ఆమెకి బాగా దగ్గరగా వచ్చిన భూషణ్‌రావు కళ్ళమ్మట నీళ్ళెట్టుకుంటూ "పాపం మనతో పాటు వాళ్ళకి కూడా వండి పెడదామా" అన్నాడు.

మతి పోయినట్టు అతన్నే చూస్తా పిల్లల్తో ఆ చిన్ని స్టేషన్ ప్లాట్‌ఫారంలో ఒక మూల శుభ్రం చేయించి స్టౌ వెలిగించి అట్ల పెనం పెట్టి వచ్చేప్పుడు అమితాబ్‌బచ్చన్ కేన్ నిండా తెచ్చుకున్న పిండితో దోసెలు వేసి విస్తళ్ళ కట్ట విప్పి ఒకో ఆకులో మూడేసి దోశెలూ, దోస ఆవకాయ వేసి పెడ్తుంది దమయంతి.

అటుపక్క నించి ఒక్క శారదని తప్ప తక్కిన అందరి దగ్గరా దోసెకింతని పెద్ద ఎత్తున డబ్బులు వసూలు చెయ్యడం మొదలెట్టిన భూషణ్‌రావుని చూసిన దమయంతి మూర్ఛొచ్చి పడిపోతే నీళ్ళుకొట్టి లేపింది భ్రమర.

మధ్యాహ్నం భోజనానికి అంతా డబ్బులిచ్చేరు. కల్లిపడా వూళ్ళో కెళ్ళిన మగవాళ్ళు కూరగాయలూ, పప్పులూ, ఉప్పులూ నూనె కొనుక్కొచ్చేరు. శంకూగాడు, వెంకూగాడు, నరేషూ, సూరిబాబూ ప్లాట్‌ఫారంలో పంక్తి భోజనానికి శుభ్రంగా ఊడుస్తున్నారు.

స్టేషను మూలున్న సిమ్మెంటు బెంచి మీద ఒంటరిగా కూర్చున్న శారద దగ్గరకెళ్ళి మంచీ చెడ్డా మాటాడ్తున్నాడు భూషణ్‌రావు.

నెయ్యీ పాత ఊరగాయీ, గుత్తి వంకాయ కూరా, పప్పు పులుసుతో ఆ తుఫాను రోజు మధ్యాహ్నం వడ్డిస్తుంది దమ

యంతి. అందరితో పాటు తింటున్న డాక్టర్ వెంకటరమణ... "ఆహాహా ఏం రుచి నా జన్మలో తినలేదు... ఈ టేస్ట్ గురించి ఈ రాత్రే డైరీలో రాసేసుకోవాలి" అన్నాడు.

రుచిగా ఉన్న పప్పు పులుసు ముద్దలు దోరుస్తున్న పూజారి చక్రవర్తిగారు "నీ పేరు దమయంతి కాదు మనం వెళ్తున్న ఆ కాశీలో అన్నపూర్ణేశ్వరి" అన్నాడు.

ముసలి అయోధ్య రామాచారిగారు కూడా చాలా ఎక్కువ తినేశారా వేళ.

*

సాయంత్రమయ్యింది. వర్షం దానిపాటికది కురుస్తానే వుంది. గాలి వీస్తానే వుంది.

ఇటుపక్క రాత్రి భోజనానికి ఏం చేద్దాం అని శంకూ వెంకూల్తో దమయంతి ఆలోచిస్తుంటే అటుపక్క అందరి దగ్గరా స్టార్ హోటల్ రేట్లు వసూలు చేసేస్తున్నాడు భూషణ్‌రావు.

దమయంతి దగ్గర కొచ్చిన భ్రమర "కొత్తగా పరిచయమైనా ఫ్రాంక్‌గా మాటాడ్తున్నందుకు క్షమించక్కా... ఔనూ... ఈ మనిషినెలా భరిస్తున్నావక్కా?" అంది.

ఆ తుఫానులో నవ్వేసింది దమయంతి.

ఆ మనిషి నవ్వు చూసిన భ్రమరకి చాలా అర్థమవ్వడంతో ఇంకేం మాటాడలేకపోయింది.

*

ఆ తుఫాన్లో పగలూ రాత్రికి తేడా తెలీడం లేదు.

అయోధ్య రామాచారికి జ్వరమొచ్చింది. దమయంతిగారి దోసెల పేనంలా కాలిపోతుంది వొళ్ళు. అది చూసిన నరేష్ కంగారు పడిపోయి వూళ్ళోకెళ్ళి డాక్టర్ని పిల్చుకొస్తానంటే ఆపిన భ్రమర వున్నాడు గదా ఇక్కడ అంటా వెంకటరమణని చూపించింది.

వచ్చి చూడమని నరేష్ రిక్వెస్ట్ చేస్తే "నేను పశువుల డాక్టర్ని" విషాదంగా అన్నాడు వెంకటరమణ.

"ఛీ... నీ మీద నాకు ఎప్పట్నించో డౌటు" అని తిట్టుకుంది భ్రమర.

వూళ్ళోకెళ్ళి గోపీనాథ మహంతీ అనే ఒక ముసలి ఆరెంపీని తీసుకొచ్చేడు సూరిబాబు.

అయోధ్య రామాచారిని చెక్ చేసిన ఆ డాక్టరు రకరకాల మందులు రాసి వంద రూపాయలు తీసుకుని వర్షంలో తడుచుకుంటా వెళ్ళిపోయేడు.

ఆ ప్రిస్కిప్షన్ పట్టుకున్న మనవలు పరుగెత్తేరు వూళ్ళోకి. ఇటుపక్కన కళ్ళు తెరిచిన అయోధ్య రామాచార్యులుగారు అందర్నీ పిల్చి "నాకు పిలుపొచ్చింది. గంగానది ముందున్న హరిశ్చంద్రఘాట్‌లో కొలువు తీరి వున్న ఆ కాశీ విశ్వేశ్వరుడి దగ్గర్నుంచి నాకు పిలుపొచ్చింది. ఈ తుఫానులో మిమ్మల్నందర్నీ కోరగూడని కోరిక కోరుతున్నందుకు నన్ను క్షమించండి... నా తల్లి మా శారదకీ ఈ అబ్బాయి అరవింద్‌కీ పెళ్ళి చెయ్యండి.

అమ్మా అయ్యా... అది నేను చూసే భాగ్యం నాకు కలగజెయ్యండి'' అంటా కన్నీటితో అందరికీ నమస్కారం చేస్తుంటే చుట్టూ మూగిన జనం మనసులు అదోలాగయిపోయాయి.

భ్రమరైతే ఏడ్చేసింది.

"ఈ పని చెయ్యడానికేనేమో ఆ దేవుడునన్నీ రైలెక్కించాడు'' అనుకుంటా ముందుకొచ్చిన పూజారి చక్రవర్తిగారు ఆ రైల్వే ప్లాట్‌ఫారం ముందు వాళ్ళ పెళ్ళి చెయ్యడానికి కావల్సిన సామాన్ల లిస్ట్ రాసిచ్చాడు.

ఎముకలు విరిగితే కట్లుకట్టే పుత్తూరులాగ ఈ రాష్ట్రంలో కట్లకి ఈ వూరు చాలా ఫేమస్సంట. వూళ్ళో కెళ్ళి ఆ గ్రామం వీధిలో ఉన్న కిరాణా దుకాణం దగ్గరకెళ్తే తలుపులు మూసేసుకుని ఇంట్లో కూర్చున్న షాపు యాజమాని నోట్లో నానుచ్చన్న తమలపాకుల్తో బయటికొచ్చేడు.

అతన్ని బతిమాలీ బామాలీ షాపు తలుపులు తీయించి చక్రవర్తిగారు తెమ్మన్న సామాన్లన్నీ పట్టుకొచ్చేడు సూరిబాబు. ఇక తక్కినవాళ్ళు రాత్రి భోజనాలకి ఏర్పాట్లలో ఉన్నారు. అందరికంటే ఎక్కువ కష్టపడ్డ డాక్టర్ వెంకటరమణ తడిసి ముద్దయిపోయి పూజారి చక్రవర్తి తెమ్మని అప్పగించిన ఇటుకలూ, సన్నాయి మేళం వాళ్ళని తెచ్చాడు.

ఆ రాత్రి కరెంటులేని ఆ కల్లిపడఘాట్ రైల్వేస్టేషన్లో ఆ తుఫాన్లో అక్కడ హోమగుండంలో అగ్నిసాక్షిగా జరుగుతున్న అరవింద్ శారదల పెళ్ళి చూస్తున్నారు అయోధ్యరామాచారిగారు. మాంగల్యధారణ జరుగుతుంటే ఆ స్టేషను మేష్టరు, ఆగిపోయిన రైలు డ్రైవరూ, గార్డూ కూడా వచ్చి అక్షింతలు వేశారు.

శోభనానికి ఆ పాతకాలం స్టేషన్లో గదే లేకండా పోయింది. దాంతో, ఆడాళ్ళు, మగాళ్ళు కల్సి చీరలూ దుప్పట్లూ కంపార్ట్‌మెంట్ చుట్టూ కట్టేశారు. వూళ్ళో కెళ్ళి సంపాయించిన కొవ్వొత్తులు వెలిగించింది భ్రమర.

దమయంతి తీసుకొచ్చిన ఆ కొత్త చీర కట్టుకున్న శారద ఆ కొవ్వొత్తుల వెలుగులో లోయర్ బెర్త్ మీద కూర్చున్న భర్త ముందు నిలబడింది.

బయట వర్షం చప్పుళ్ళు వింటా, ఆమెనే చూస్తున్న అరవింద్ "కూర్చో'' అన్నాడు.

అతని ఎదురు బెర్త్ మీద కూర్చుంది శారద.

తన దగ్గరకొచ్చి తన్ని జేర్చి కూర్చుని ఒకానొక అవ్యాజమైన ప్రేమతో మాటాడతాడని వూహించు కుంటున్న శారదని "శారదా'' అని పిల్చేడు అరవింద్.

తలెత్తి చూసింది శారద.

అందంగా నవ్వాడు అరవింద్.

ఆనందంగా చూడ్డానికి ప్రయత్నం చేసింది శారద.

"శారదా... నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి తెలుసా?'' అన్నాడు.

నిజమే అన్నట్టు తలూపి అతని రెండు పాదాలూ పట్టుకుని నమస్కారం చేసుకుంది శారద.

"నువ్వొక విధవ్వి. అలాంటి నీకు సుమంగళి అయ్యే భాగ్యం కలగజేశాను. ఈ విషయంలో నువ్వు నాకు ఎప్పటికీ కృతజ్ఞురాలివై వుండాలి'' అన్నాడు.

మీరన్నది చాలా కరెక్టన్నట్టు చూసి మరోసారి మనసారా అతనికి నమస్కారం చేసుకుంది శారద.

"అసలు కొస్తే శారదా, ఎవరో అన్నట్టు భర్త పోయిన ఆడది నమిలి వూసేసిన కిళ్ళీలాంటిది. కాల్చి పారేసిన సిగరెట్టులాంటిది. అలాంటి నిన్ను దయతో కరుణించాను. నేనొక దయామయుడ్ని, నేనొక కరుణామయుడ్ని. నీకు మళ్ళీ ఒక జన్మనిచ్చిన ఆది దేవుడ్ని" అంటూ మొదలెట్టిన అరవింద్ మాటల మధ్యలో, నువ్వూ మనిషివి. నీకూ యవ్వనముంది నీకూ మనసుంది. నువ్వు పెళ్ళికీ సంసారానికీ అర్హురాలివి లాంటి చిన్నమాట కూడా అనకుండా తనెంత గొప్పవాడో ఒక విధవ కోసం తన జీవితాన్ని ఎంత త్యాగం చేశాడో చెపుతున్నాడు. ఆ వర్షం కురుస్తుంటే ఆగిపోయున్న ఆ రైలు పెట్టె లోపలి శోభనం గదిలో మాటాడుతానే ఉన్నాడు అరవింద్.

రాత్రి రెండు దాటింది.

లెక్చరింకా ఆపలేదతను. మాటాడ్తానే ఉన్నాడు తను చేసిన త్యాగం గురించి.

అతగాడి మాటలు వింటానే నిద్రపోయింది శారద.

తెల్లారింది.

ప్లాట్‌ఫారం మీద ఎవరి పన్లలో వాళ్ళున్నారు.

టీ, పూరీ కూరా, రసగుల్లా, కోవా, ఝాల్‌ముడీ అమ్ముకునే ఒరియావాళ్ళు దిగేరు.

కొడుకుల్ని పిల్చిన దమయంతి "గుమ్మడి వడియాలున్నాయి. పచ్చిపులుసు చేసి బంగాళాదుంపల వేపుడు వేస్తాను" అంటా కావాల్సిన సామాన్లు చెపుతుంది.

పెట్లోంచి దిగిన శారదని ఇంతకు ముందులా గాకండా పవిత్రంగా చూసిన డాక్టర్ వెంకటరమణ "ఆహాహా... నా లైఫ్‌లో నేను చూడని ఈ సీన్‌ని అర్జంటుగా నా డైరీలో రాసేసుకోవాలి" అంటుంటే అతని జబ్బ పట్టుకున్న భ్రమర "డైరీలో రాసుకుంటావో డ్రైనేజిలో దూకుతావో అది నీ టేస్టుగానీ.... దమయంతక్క కొబ్బరికాయా పచ్చి శనగపప్పు కూడా వండుతానంటుంది" అంది.

"ఆహాహా... వెంటనే" అంటున్న వెంకటరమణ మూతిమీద బలంగా ఒకటేసిన భ్రమర "మీరూ భూషణరావు బావా వెంటనే బయల్దేరి అవన్నీ పట్రండి" అంది.

మధ్యాన్నం దమయంతి గారు వేడివేడి మసాలా వడలు వేస్తుంటే తింటూ "ఆహాహా ఏమి రుచి" అన్నాడు నరేష్.

"ఈ ముక్క నేను అనాలి" అన్నాడు వెంకటరమణ.

"రుచిగా వున్నాయి గాబట్టి మేంకూడా అనొచ్చు" అన్నాడు నరేష్.

వాళ్ళ జబ్బమీద ఒకటేసి నవ్వుతా మందలిస్తున్న శారదని దగ్గరకి పిల్చిన అరవింద్ "కుర్రాళ్ళని తాకి మరీ ఏంటా మాటలు, ఏంటా చనువు... తగ్గించు శారదా" అన్నాడు.

ఇందాక కొబ్బరికాయ కోసం వూళ్ళో కెళ్ళిన భూషణ్‌రావుకి నాటుసారాకాయ దొరకడంతో ఇంటర్వెల్ ఇవ్వకుండా తాగడంతో ఒకటే డోకులు. భార్య దమయంతేమీ అనకపోయినా వెంకూగాడు మట్టుకి తెగ తిట్టేస్తున్నాడు.

స్టేషన్లో ఒక మూలకెళ్ళి నిలబడ్డ భ్రమర దూరంగా కనిపిస్తున్న కొండల్నీ ఘాటీని చూస్తూ "ఇవన్నీ చూస్తుంటే *కొండ గాలి తిరిగిందీ గుండె వూసులాడింది...* పాట పాడుకోవాలనిపిస్తుంది.... కానీ నాకు రాదే" అంది.

"నాకొచ్చు. పాడనా మూడున్నర శృతిలో?" అన్నాడు వెంకటరమణ.

"ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ వద్దు" అనరుస్తూ అక్కడ్నుంచి లేచెళ్ళి పోయింది భ్రమర.

రాత్రయ్యింది.

వెలిగించిన కొవ్వొత్తుల వెలుగులు.

బెర్త్‌ల మీద ఎదురెదురుగా వాళ్ళు.

మళ్ళీ మామూలే.

"నువ్వో విధవ్వి నీకు గొప్ప భవిష్యత్తునిచ్చాను. నా జీవితం అల్పమైన నీకోసం త్యాగం చేశాను" అంటూ పెద్ద లెక్చరు.

నిద్రొచ్చిన శారద నిన్నట్లాగే పడుకుంది.

తెల్లారింది. ఆ చిన్నిస్టేషన్లో ఎక్కడచూసినా జనమే.

తుఫానే మాత్రం తగ్గలేదు.

"ఈ పల్లెటూళ్ళో ఏం దొరకడం లేదంటున్నారు గదా పోన్లెండి బియ్యం, చింతపండు, పచ్చి మిరప కాయలూ ఆవాలూ పట్రండి. వైష్ణవ పులిహోర చేస్తాను" అంది దమయంతి.

పెళ్ళయ్యాకా శారదని చూడ్డం మానేసిన భూషణ్‌రావు తన కలెక్షన్ పనిలో తనున్నాడు. డాక్టర్ వెంకట రమణ కూడా అంతే.

మధ్యాన్నం భోజనాలయ్యేక "ఔను.. శారదా, పోయిన భర్త అస్తికలు కలపడానికి తమ్ముడో తండ్రో మగాళ్ళెళతారు. ఆడదానివి వాళ్ళ కూడా నువ్వెళ్ళడమేంటి... ఒక్కసారి ఎవ్వర్నన్నా అడిగి చూడు... నేనొప్పుకోను" అన్నాడు అరవింద్.

చీకటి పడింది.

లెక్చరు మామూలే.

తెల్లవారుఝాము శారద నిద్రపోవడం మామూలే.

*

వారం రోజుల తర్వాత తుఫాను తగ్గింది.

ఎండ కాస్తుంది.

51

రైలు పట్టాలు బాగయ్యాయి..

రైళ్ళు నడుస్తున్నాయి.

మధ్యమధ్యలో ఆగుతా నడుస్తున్న ఈస్ట్‌కోస్టు హౌరాస్టేషన్లో కొచ్చేసరికి ఇంకో రెండ్రోజులు పట్టింది.

ఇరవై రెండు ప్లాట్‌ఫారాలున్న చాలా పెద్ద స్టేషన్ హౌరా టెర్మినల్. రకరకాల జనంతో ఆగిన రకరకాల ట్రైన్స్. ఎటు చూసినా గందరగోళంగా ఉంది.

కోడలూ మనవలూ అయోధ్యరామాచార్యులుగార్ని లేపే ప్రయత్నం చేస్తే చనిపోయి వున్నారాయన.

అది తెల్సి వెళ్ళిపోతున్న జనమంతా వెనక్కి తిరిగారు.

వాళ్ళ ముంగండ అగ్రహారంలో వేదాలు వల్లించిన ఆ కోనసీమ బ్రాహ్మడు ఘనాపాటిగా పేరెల్లిన ఆ అయోధ్య రామాచార్యులుగారి శవాన్ని అంతా కిందికి దించుతున్నారు.

ఆ సీనంతా చూస్తూ వాళ్ళ మధ్యలో కొచ్చిన అరవింద్ "శారదా... ఆ పని వాళ్ళు చూసుకుంటారు. నువ్వు పద, మనకి టైమవుతుంది" అన్నాడు.

మామగారి శవాన్ని కాశీ తీసుకెళ్ళే పనిలో వున్న శారదతో ఇంకో రెండుసార్లన్నాడు అరవింద్.

చాలాసేపు అతని డైలాగులు విన్న శారద రెస్పాన్సవకుండా ఆ మనిషినే చూస్తూ తన మెడలో అతను కట్టిన పసుపుకొమ్మునే చూస్తూంది.

"శారదా ఇక్కడ్నించి మనం షిల్మా స్టేషన్ కెళ్ళాలి. టైమవుతుంది పద" అన్నాడు.

మెడలో పసుపుతాడుని తీసిన శారద, అతను కట్టిన ఆ పసుపుతాడు అతని చేతిలో పెట్టేసిన శారద, 'నీకు జన్మజన్మలకీ శెల'వంటూ అతనికో పెద్ద నమస్కారం పెట్టింది.

అదంతా చూస్తున్న భ్రమర 'ఈ అరవింద్ కంటే ఆ డాక్టర్ వెంకటరమణ, భూషణ్‌రావు గొప్పవాళ్ళు. శారదక్క చేసింది సబబైన పనే' అనుకుని చప్పట్లు కొట్టింది.

స్వాతి సచిత్రవారపత్రిక